

Sygn. akt V KO 31/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

w sprawie zażalenia **H. S.**

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Z. z dnia 28 lutego 2013 r.
o odmowie wszczęcia śledztwa,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 maja 2013 r.,

wystąpienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 20 marca 2013 r., w przedmiocie
przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Z.

UZASADNIENIE

Wniosek Sądu Rejonowego w P. o przekazanie przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu swojego wystąpienia Sąd Rejonowy wskazał w szczególności, że przedmiotem zażalenia jest postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstwa przez sędziów Sądu Okręgowego w P. Rozpoznając zatem zażalenie Sąd będzie zmuszony dokonać oceny zachowania wskazanych w zawiadomieniu sędziów pod kątem istnienia znamion przestępstwa z art. 235 k.k., a to może w odczuciu społecznym wywoływać wątpliwości co do obiektywizmu Sądu właściwego i stwarzać

przekonanie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy w P.

Jakkolwiek instytucja przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu stanowi istotne odstępstwo od ogólnej zasady właściwości miejscowej sądu i jako instytucja wyjątkowa nie może być nadużywana, to jednak w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy podziela zaprezentowany powyżej pogląd, że przekazanie do rozpoznania zażalenia H. S. innemu sądowi równorzędnemu, leży w interesie wymiaru sprawiedliwości. Powyższa konstatacja w żadnej mierze nie oznacza jakiegokolwiek braku zaufania do kompetencji i bezstronności sędziów Sądu Rejonowego w P. oraz możliwości rzetelnego rozpoznania zażalenia skarżącego. Chodzi natomiast o eliminowanie, choćby tylko w odbiorze społecznym, wszelkich sugestii mogących rzutować na obiektywizm orzekania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2001 r., IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 58), a zastosowanie samej instytucji przewidzianej w art. 41 k.p.k. nie byłoby ku temu wystarczające.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.